

Évközi 18. vasárnap

Jn 6,24–35

„Kerestetek engem...”

Különböző típusú keresésekkel találkozunk az Újszövetségben. Általános mondásként olvashatjuk „Aki keres talál” (Mt 7,8). Jézust többen többféle indokkal keresik fel. Elsősorban anyja és rokonai (Mk 3,32). Az utóbbiak azért, mert azt gondolják, elment az esze. A farizeusok és írástudók halálra keresik (Jn 7,25), sőt már Heródes is halálra kerestette a gyermek Jézust, akit messiási hírbe hoztak égi-földi látogatói és az idézett próféták (Mt 2,13). Végül a megrémült tanítványok az élőt a holtak között keresik Jézus feltámadása után (Lk 24,5).

Jézus és tanítványai a keresés fogalmát más összefüggésben is használják. Jézus megvédi tanítványait a Getszemáni-kertben, amikor azt mondja a katonáknak, „ha engem kerestetek... akkor engedjétek ezeket szabadon” (Jn 18,8). Jézus számos esetben konfliktusba kerül az emberekkel, az írástudókkal, a tanítványokkal, a lelkes tömeggel, de azért, mert „nem a maga akaratát keresi”, hanem annak az akaratát, aki küldte (Jn 5,30). Vagyis Jézus nem a mennyei Atya automatája, aki más programot nem tudna végrehajtani, csak azt, amit az Atya diktál neki, hanem szándékosan keresi az Atya akaratát, vagyis emberi erőfeszítésébe kerül megvalósítani küldetését. Ez a dilemma végigkíséri a tanítványok életét is, és legtöbbit Pál leveleiben olvashatunk róla. Az apostol nem azt keresi, ami neki használ (vö. 1Kor 10,33), nem az emberek kedvét keresi (Gal 1,10), mert a szeretet sem a magát keresi (vö. 1Kor 13,5).

A keresés szónak tehát több értelme van az Újszövetségben. Egyrészt valóban útkeresést, (megfelelő cselekvés, viselkedés, beszéd), a helyes döntés keresését jelenti egy adott szituációban. Másrészt minden helyzetben a felismert cél, az Isten, valamint az emberek, a saját félelmeink is motiválnak bennünket. Ilyen esetben értelmi és akarati döntés az, hogy mit tartunk fontosnak, Isten akaratát, az emberek kívánságát vagy saját félelmeinket.

Jézus nagyon reális, talán azért beszél viszonylag gyakran ezekről a kereséseiről, hogy felismerjük, ő is ismeri és megérti döntéseink alternatíváit.

Az ember, a hívő, a kételkedő, a megzavarodott bűnös még többet keresgél, botorkál. Nem mindig fürkésszük az igazságot kitaratóan, inkább a túlélésre gondolunk, a mentőöv után kapunk, egymással össze nem egyeztethető célok után lótnak-futunk. Hajszoljuk vágyainkat, hajszoljuk álmainkat, de ritkán böngésszük az Írásokat.

Mivel az emberek többségének nincs szilárd értékrendszere és hite, ezért lett divatossá a kereső ember bizonytalanságát dicsérni a hívő ember határozottságával szemben. Mursil helyesen állapítja meg: „Korántsem igaz, hogy a kutató űzi az igazságot, az igazság űzi a kutatót. Ő meg csak elszენvedi.” Az effajta kereső, kutató ember tiszteletreméltó. Egyesek azonban keresőnek álcázzák magukat, de csak szellemi, erkölcsi kalandorok. Mindig csak keresnek, és nem akarnak valamit találni.

Jézus ebben a történetben minősíti az éppen őt keresőket. Az emberek nem teológiai, filozófiai okokból keresnek, nem is Istent, a prófétát vagy az életcél keresik, hanem egyszerűen csak portyáznak. Keresik Jézust, mert ettek a kenyérből, és jóllaktak. Ezt az ingyenes kielégülést keresik. Akad olyan hívő, aki a jobb Egyházi állást keresi, vagy azt a helyet, ahol nem kell majd kérdésekre válaszolnia. Esetleg azt a szituációt, ahol egy „szent idézettel” el lehet ütni a problémákat. Jézus megbecsüli az igazi keresőket, akiket az igazság mozgat. Az anonim keresztényeket, de nem azokat, akik csak a függetlenségüket keresik, és azért nem nevezik magukat kereszténynek. Jézus bennünket is minősít. János evangélium szerint igen élesen: „Kerestek majd engem, de meghaltok bűneitekben” (Jn 8,21).

A jóllakott tömeg imája

Táplálj minket, Urunk! Hiszen hiába lakunk jól a kenyérel, nem csak arra van szükségünk. Éhségünk nem csillapul, míg te nem csillapítod, és akkor már nem éhezünk soha többé. Amen.